

ХЕРБЕРТ БЕРГЕР
ГОСПОДИН И ГОСПОЖА С.
НЕ СЕ ПРЕДАВАТ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ГОСПОДИН САКСЕДЕР

ГОСПОЖА САКСЕДЕР

ГРАДСКИ СЪВЕТНИК ФРОМАН

ГЛАС НА ПОЛИЦЕЙСКИ ОФИЦЕР (*мегафон*)

ПЪРВА СЦЕНА

(Ъглова стая в еднофамилна къща. Два прозореца, единият встрани, другият в дъното.

Страничният прозорец е отворен. Обзавеждане: старомодно дребнобуржоазно, с покривчици, няколко гипсови статуйки, вази и т.н. В средата гарнитура за сядане. Господин Сакседер, много възрастен, но не немошен, седи на стол до отворения прозорец. Пред себе си на перваза е сложил пушка, до нея е опряна втора пушка. Госпожа Сакседер седи до масата, подпряла е глава с ръце и гледа в една точка. И тя е много възрастна. Движенията ѝ са нервни и неуверени. След известно време господин С. вдига пушката и стреля през прозореца, без да се прицелва.)

ГОСПОЖА С.

Искам да съм мъртва. *(пауза)* Моля те, Хайнц, нали ми обеща.

ГОСПОДИН С.

Когато настъпи часът.

ГОСПОЖА С.

Часът настъпи. Там има сто души, ако не и повече. Ще влязат, сигурно ще влязат, и тогава няма да можеш да изпълниш никакво обещание.

ГОСПОДИН С.

Ще видим.

ГОСПОЖА С.

Ще влязат и ще ни измъкнат.

ГОСПОДИН С.

Не хленчи, а ми донеси патрони.

(Тя изважда от едно чекмедже кутия с патрони и му я занася. Той презарежда.)

ГЛАС

(отвън, през мегафон)

Говори полицията! Внимание, внимание, говори полицията! Господин Сакседер, всяка съпротива е безполезна. Моля, бъдете разумен. Хвърлете пушката през прозореца или излезте вън с жена си!

(Пауза.)

ГЛАС

Господин Сакседер, чувате ли ни? Ако ни чувате, дайте знак!

(Господин С. отново стреля, без да се прицелва.)

ГЛАС

Това, което вършите, е безсмислено. Господин Сакседер! Навличате си беда, на вас и на вашата жена! Откажете се или ще трябва да щурмуваме къщата!

(Господин С. се изправя, оставя пушката на перваза.)

ГОСПОДИН С.

Хайде, щурмувайте де! Застреляйте ме!

(Той издърпва госпожа С. до прозореца.)

ГОСПОДИН С.

Ето, застреляйте ни! Най-после ще настъпи мир! — Но какво става? Защо не щурмувате? Стреляйте де! Свине такива! Разбойници! Убийци!

(Господин С. стреля с двете цеви на пушката, след това презарежда.)

ГЛАС

Господин Сакседер, никой няма да стреля по вас, никой няма да ви причини зло. Госпожо Сакседер, моля, убедете мъжа си да се откаже!

ГОСПОДИН С.

Хайде, убеди ме да се откажа!

(Госпожа С. вдига с мъка една пушка и стреля, но веднага я изпуска с вик от болка.)

ГОСПОДИН С.

Трябва да държиш по-здраво.

ГОСПОЖА С.

Удари ми ръката.

ГЛАС

Тогава, за съжаление, трябва да щурмуваме къщата!

(Пауза. Госпожа С. сяда отново до масата. Господин С. сяда на стола до прозореца.)

ГОСПОЖА С.

Искам да съм мъртва.

ГОСПОДИН С.

Престани!

ГОСПОЖА С.

Нали ми обеща.

ГОСПОДИН С.

Зная.

ГОСПОЖА С.

А и ще те затворят. — Също и мене, понеже и аз стрелях.

ГОСПОДИН С.

Няма да ни хванат.

ГОСПОЖА С.

Вече са тук! Чуй! — В къщата са! Влезли са отзад!

(Той става, притиска се към стената до прозореца.)

ГОСПОДИН С.

Ела при мен.

(Тя застава до него.)

ГОСПОДИН С.

Няма нищо. — Причуват ти се призраци. Не могат да влязат толкова бързо. Всичко съм заковал и залостил. Само тук не съм.

(Той отива във вътрешността на къщата. Тя сяда, плаче.)

ГОСПОЖА С.

Вече не издържам. Вече не издържам.

(Господин С. се връща, сяда до прозореца.)

ГЛАС

Внимание, внимание! Говори полицията. Господин Сакседер, даваме ви три часа срок. Ако дотогава не се откажете от съпротивата си, ще трябва да употребим сила.

(Пауза.)

ГОСПОЖА С.

Не издържам. — Моля те, Хайнц!

ГОСПОДИН С.

Какво има? Няма да им подарим нито минута, нито една! А кой знае, може и да отстъпят.

ГОСПОЖА С.

Няма да отстъпят. Загубихме всички дела, ще загубим и сега. Ще си построят шосето, дори да ни залееят с бетон.

ГОСПОДИН С.

Направи закуска и кафе.

ГОСПОЖА С.

Нима можеш да ядеш?

ГОСПОДИН С.

Хапни и ти нещо. Навярно им е по-удобно да умрем от глад или да отслабнем толкова, че да не можем да се помръднем. — Направи кафе.

(Госпожа С. отива в кухнята. Господин С. отива до другия прозорец, наблюдава какво става навън. Госпожа С. се връща.)

ГОСПОЖА С.

Няма вода, спрели са ни водата.

ГОСПОДИН С.

Значи, бързат. — Е, сега ще видят. — Донеси от консервите някакъв компот. И пакет бисквити.

(Госпожа С. излиза. Господин С. завърта електрическия ключ. Нищо не светва. Отива до прозореца.)

ГОСПОДИН С.

(извиква навън)

И какво от това? Имаме консерви за цяла година, а муниции
имам пълен сандък!

(дава един изстрел)

ГЛАС

Престанете да стреляте, господин Сакседер. Ние се придържаме към условието три часа да не предприемаме нищо.

(Госпожа С. се връща, наляла е компота в купички.)

ГОСПОДИН С.

Празната кутия — донеси празната кутия.

(Госпожа С. излиза. Той сяда и яде. Тя се връща с празната консервена кутия.)

ГОСПОДИН С.

Хвърли я през прозореца. Нека видят, че нищо не ни липсва.

(Госпожа С. хвърля консервената кутия през прозореца, после сяда до него.)

ГОСПОЖА С.

Не забравяй какво си ми обещал.

ГОСПОДИН С.

Нищо няма да забравя. Но има време.

ЗАВЕСА

ВТОРА СЦЕНА

(Семейство С. седи на масата, пред тях празни купички за компот. Той става, гледа през прозореца.)

ГОСПОДИН С.

Сякаш не се е случило нищо. — Другата седмица сливите ще узреят.

ГОСПОЖА С.

Тази година са по-малко от миналата.

ГОСПОДИН С.

Затова пък са по-едри и по-хубави.

ГОСПОЖА С.

Четиридесет и пет кила излязоха миналата година.

ГОСПОДИН С.

А пък ябълките стигнаха до сто и дванайсет кила.

(Изведнъж тя се разплаква. Той отива при нея, гали я.)

ГОСПОДИН С.

Но какво да направя?

ГОСПОЖА С.

Нищо. — Не си блъскай ума. Не можеш нищо да направиш. Отдавна мисля за смъртта. Всеки ден... Не помня вече откога... Бях още много млада. Веднъж на ден, дори денят да бе много хубав, си мислех за смъртта. Но не съм си я представяла така...

(Господин С. сядва до прозореца, взира се навън.)

ГОСПОЖА С.

Спомням си как ти измерваше за прозорците и касите на вратите, а пък аз ти държах ролетката. В тази стая беше, тогава изведнъж си помислих, че някой ден тук ще умра.

ГОСПОДИН С.

Престани!

(Тя прекарва ръка над очите си, овладява се.)

ГОСПОЖА С.

Искаш ли още компот?

ГОСПОДИН С.

Не. — *(става)* Вино. Искам чаша вино.

ГОСПОЖА С.

Сега ще донеса. А ти внимавай.

(Госпожа С. излиза, донся бутилка и две чаши, слага ги на масата, сядва, гледа с празен поглед. Господин С. налива чашите.)

ГОСПОДИН С.

Съжалявам, че стана така.

ГОСПОЖА С.

Не си виновен за нищо.

ГОСПОДИН С.

Може би трябваше по-отрано да се защитя.

ГОСПОЖА С.

Всичките ни спестявания отидоха по съдебни дела...

ГОСПОДИН С.

Може би трябваше да им кажа какво ще стане, тогава бих могъл да предотвратя всичко.

ГОСПОЖА С.

Не бива да се упрекваш, ти направи всичко.

ГОСПОДИН С.

И какво съм постигнал в живота си?

ГОСПОЖА С.

А какво си искал да постигнеш? Какво?

(Той свива рамене.)

ГОСПОЖА С.

Нали виждаш: изведнъж всичко рухва. Не бива да се упрекваш.

(Тя отива до стената и сема една фотография в рамка, на която личи момче на около дванайсет години.)

ГОСПОЖА С.

Изведнъж всичко рухва. Пада бомба и едно дете е мъртво. Моето дете. Мислиш ли понякога за Ервин? Непрекъснато мисля за него. Ако беше жив, щеше ли всичко да стане така? *(окачва снимката обратно на стената)* Какво си постигнал в живота си ли? — Къщата, построи я съвсем сам.

ГОСПОДИН С.

Брат ти ми помагаше, а също Флех и Пренер.

ГОСПОЖА С.

Затова пък и ти им помогна.

ГОСПОДИН С.

А пък ти бъркаше хоросан и подаваше тухли. Като си помисля, това бяха всъщност най-хубавите ни години.

(Тя плаче.)

ГОСПОДИН С.

Не плачи, съвсем не бяха толкова хубави. Безработица, война... Хайде, пийни.

(Побутва към нея чашата.)

ГЛАС

Внимание, внимание, говори полицията! Господин Сакседер, срокът изтече, предайте се!

ГОСПОДИН С.

Наздраве.

(Пият.)

ГЛАС

Съпротивата ви е безполезна. Излагате на опасност и себе си, и жена си, нарушавате закона. Хайде, откажете се, господин Сакседер.

ГОСПОЖА С.

Часът настъпи. Сега ще влязат и ще ни отведат.

ГОСПОДИН С.

Защо не го направиха веднага? Казвам ти, не се осмеляват.

ГОСПОЖА С.

Ще се осмелят.

ГОСПОДИН С.

Сигурно въвн има много любопитни, а и репортери от вестниците, може и телевизията да е там. Затова не смеят да постъпят брутално.

ГЛАС

Господин Сакседер, приканваме ви за последен път!

(Пауза.)

ГОСПОДИН С.

За последен път и после пак за най-последен път — виждаш ли, не се осмеляват.

ГОСПОЖА С.

Може би са вече зад къщата.

ГОСПОДИН С.

Всичко съм барикадирал. Ще се вдигне шум.

(Госпожа С. слухти в съседното помещение.)

ГЛАС

Решихме да отложим още малко полицейската акция. Господин градският съветник Фроман желае да говори с вас, господин Сакседер. Повтарям: господин градският съветник Фроман желае да преговаря с вас, господин Сакседер. Моля, допуснете го в градината.

ГОСПОДИН С.

Градски съветник! — И желае да преговаря! Да преговаря! Схващаш ли? Да преговаря, това значи, че ще отстъпят.

ГОСПОЖА С.

Ами да! Един градски съветник, това не е кой да е, той може да се разпореди шосето да мине другаде. — Навярно може.

ГОСПОДИН С.

Положително! За какво иначе ще преговаря?

(Доближава се до прозореца и маха с ръка.)

ГЛАС

Означава ли вашият знак, че сте съгласен?

ГОСПОДИН С.

(маха отново)

Идва.

ГОСПОЖА С.

Млад човек е.

ГОСПОДИН С.

Понякога и младите имат разум.

ГОСПОЖА С.

Ами ако е полицай, който иска да ни измами. Понякога така постъпват.

ГОСПОДИН С.

Мене никой не може да ме измами.

(Пауза. Фроман се появява на страничния прозорец.)

ФРОМАН

Господин Сакседер! Дойдох...

ГОСПОДИН С.

Ама вие съвсем не приличате на градски съветник.

ФРОМАН

Наистина съм градски съветник. Моля, повярвайте ми. — Ето, имам легитимация.

(слага легитимацията си на перваза)

ГОСПОДИН С.

Вземи я.

(Госпожа С. взима легитимацията.)

ГОСПОЖА С.

За бога, стъпвате точно в бегониите.

ФРОМАН

Извинявайте, но наистина, сега цветята не са... Да, разбирам, къде да застана?

ГОСПОДИН С.

Идете на другия прозорец, там има настилка.

(Фроман изчезва, отива при задния прозорец, който обаче е затворен. Докато господин С. проучва легитимацията, Фроман жестикулира и тропа по прозореца.)

ГОСПОЖА С.

Да отворя ли?

ГОСПОДИН С.

Снимката в легитимацията — това е той. Но при полицията човек никога не е сигурен. — Хайде, отвори му.

(Докато господин С. охранява с пушката, госпожа С. отваря втория прозорец.)

ФРОМАН

Господин Сакседер, моля ви, заклевам ви, оставете пушката. Само за ваше добро е. Как си го представяте? Окопавате се и стреляте безразборно във всички посоки.

ГОСПОДИН С.

Вече постигнах нещо. Ако не бях стрелял, нямаше повече да сме тук, жена ми и аз.

ГОСПОЖА С.

Искаха да ни измъкнат, да ни прогонят. Бяха дошли с товарна кола и с полиция. Това не е правилно, моля ви, помогнете ни, господин градски съветник.

ФРОМАН

Моля, вразумете се. Наистина, едно принудително опразване е нещо много неприятно и мъчително, но вие не ни оставихте друг избор.

ГОСПОЖА С.

(на мъжа си)

Да го поканим ли да влезе, господин градския съветник? Не можем да го държим отвън като амбулантен търговец.

ГОСПОДИН С.

Добре, моля, заповядайте.

ФРОМАН

Отворете ми вратата.

ГОСПОДИН С.

Не, не може, всичко съм барикадирал. Влезте направо през прозореца. Та вие сте още млад.

(Фроман се прехвърля през прозореца. Господин С. се отдръпва към стената, държи пушката в ръце. Госпожа С. се разшетва като пред гости, подрежда столовете, забърсва масата и т.н.)

ГОСПОЖА С.

Може би чашка вино? — Моля, седнете.

ФРОМАН

(сяда)

Но и вие ще пиете с мен. — Нали, на чашка вино се приказва много по-леко.

(Госпожа С. налива, занася чаша и на господин С.)

ФРОМАН

И така, да пием за това всичко да свърши добре.

(Вдигат чашите, но всички само отпиват.)

ФРОМАН

Знаете ли, изненадан съм приятно. Боях се, че ще намеря двама... как да кажа... е, някакви смахнати или побъркани хора. Но вие — вие сте съвсем разумни и уравновесени. Би трябвало да проумеете, че насилието не е истинското средство, с което ще се реши този проблем.

ГОСПОДИН С.

Говорите тъй, сякаш аз искам да отнема с насилие някому нещо.

ФРОМАН

В известна степен тъкмо това вършите, защото вече не сте собственикът, имотът е отчужден.

ГОСПОДИН С.

Не го признаваме. Ще стрелям по всеки, който иска да ми отнеме нещо.

ФРОМАН

Господин Сакседер, живеем в правова държава...

ГОСПОДИН С.

Не ме разсмивайте!

ФРОМАН

Всичко е съвсем законно. Съдът от всички инстанции се произнесе против вас. Проучих делото. Заради съдебните процеси с вас трябваше да допуснем голямо забавяне при строежа на шосето. Знаете ли колко милиона струва това на данъкоплатците? — Но няма как, в една правова държава тези неща не се уреждат по друг начин.

ГОСПОДИН С.

И какво се получава при вашата правова държава? Неправда!

ФРОМАН

Не, не! Тук наистина трябва решително да ви възразя. Строим това шосе не за удоволствие или пък за да ви причиним зло. За голямо съжаление сега общият интерес налага правата ви тук да се прекратят. Съдът установи това добросъвестно. Шосето е безусловна необходимост.

ГОСПОЖА С.

Значи, няма да ни помогнете?

ФРОМАН

Напротив, разбира се, че ще ви помогна. Но първо трябва да ви обясня в какво положение се намирате.

ГОСПОДИН С.

Можете да си спестите труда. Умеем и сами да четем съдебни решения и заповеди за опразване.

ФРОМАН

Добре, тогава ми кажете какво искате? Ще получите подobaващо обезщетение, дори по-високо, отколкото ви се полага, защото сте нямали право да вдигате тук масивна сграда. Но на времето снизходително са си затворили очите, че сте нарушили разпоредбата за строеж. Строго погледнато, сега трябваше да ви погасим стойността на дървена постройка, но ние не сме чудовища, знаем какво ви е струвала такава една къща — и действително, за обезщетението можете по всяко време да си купите другаде равностойно жилище.

(Пауза.)

ФРОМАН

Или пък ще ви съдействам да получите апартамент в нашия най-модерен пансион за възрастни. Там можете да живеете заедно. Там можете да вършите, или да не вършите, каквото си искате. Ще имате най-добро обслужване. Няма да ви се налага да готвите и да чистите. За парите, които ще получите срещу мястото и вашата къща, можете да предприемете най-страхотни неща, пътешествия, или пък да купите нещо за децата и внуците.

ГОСПОЖА С.

Нашият Ервин загина през войната.

ФРОМАН

О, така ли... съжалявам. Е, сега мога да разбера колко държите на тази старина. За вас тя е нещо повече от едно място и няколко стени. Сами ли сте я строили?

ГОСПОДИН С.

Да. Сами я построихме.

ГОСПОЖА С.

Съвсем сами.

ФРОМАН

И аз съм израснал в такава къща. Баща ми също я построи сам. Навремето, когато беше безработен.

ГОСПОЖА С.

И при нас беше така.

ФРОМАН

Сега къщата също вече я няма. Точно там е вход 14 на грамаден жилищен блок. И на майка ми ѝ беше много трудно, но знаете ли какво казва днес? Радва се, че толкова много хора имат там свое жилище.

ГОСПОДИН С.

Ах, ще ме разплачете! Господин градски съветник, вървете си, преди да сте надрънкали още по-големи идиотщини.

ФРОМАН

Не, моля ви, господин Сакседер, наистина съществува такова нещо като съзнание и социално чувство. Опитвам се да достигна до вас, а вие ме отблъсквате. Наистина не заслужавам това. Наистина можете да разчитате на мен, излезте заедно с мен и ще видите, че държа на думата си.

ГОСПОДИН С.

Ще трябва да си тръгнете сам.

ФРОМАН

Ама вярвате ли, че можете да промените нещо? Посоката на шосето е веднъж завинаги установена, строежът е стигнал до вашата градина, вече са вложени много милиони шилинги, съдът е постановил решението си, всички съседни имоти отдавна са освободени — какво тогава искате да постигнете?

(Госпожа С. плаче.)

ФРОМАН

Госпожо Сакседер, кажете на мъжа си, че съм прав.

(Тя поклаща глава.)

ФРОМАН

Как може човек да е толкова твърдоглав?

ГОСПОДИН С.

Защо само строителите на пътища могат да бъдат твърдоглави?

ФРОМАН

Добре, тогава полицията ще трябва да сломи съпротивата ви. Това ли искате? Наистина, никой няма интерес да действа със сила срещу двама възрастни хора.

ГОСПОДИН С.

Тогава ни оставете на мира и всичко ще е наред.

ФРОМАН

Въртим се в кръг, това е безсмислено.

ГОСПОДИН С.

Да. — Вие направихте, каквото можахте, господин градски съветник. Вярвам ви, че дори ни съчувствате, но вие не ни разбирате. Въпреки това много ви благодаря.

ФРОМАН

(прави последен опит)

Хайде, господин Сакседер, дайте ми пушката.

(Господин С. поклаща глава, Фроман иска да отиде при него, господин С. вдига пушката, Фроман стои нерешително до стола си.)

ГОСПОДИН С.

Ще има мъртви. Искате ли да сте сред тях?

ФРОМАН

Ама вие... вие наистина ли ще стреляте срещу хора?

ГОСПОДИН С.

Срещу всеки, който иска да ни прогони.

ФРОМАН

Нима не чухте какво ви казах?

ГОСПОДИН С.

О, да. Казахте, че шосето трябва да мине оттук, ако пък вие сте чули каквото аз ви казах, тогава знаете, че ние оставаме тук и че всички съдии, градски управници и строители на пътища могат да ме

цунат по задника и че ще застрелям всеки, който иска да ни прогони. Това тук, това е нашият живот. И който иска да ни го отнеме, ще плати също с живота си.

ГОСПОЖА С.

Моля ви, на колене ви моля, проявете разбиране, господин градски съветник.

ФРОМАН

Какво мога аз... Мога само да ви помоля и да ви закълна да не се заплитате безнадеждно в тази история. За погашенията ще получите още по-хубава къща и по-голяма градина, в това ще ви помогна.

ГОСПОЖА С.

Не излизам оттук, не излизам оттук!

ФРОМАН

Понякога тъкмо отделният човек трябва да принесе жертва за общото благо, всички ваши съседни осъзнаха, че именно тук трябва да се построи детелината. Общото благо, интересите на обществото...

(Фроман се сепва, когато забелязва, че говори на стените. Свива рамене, тръгва към прозореца.)

ФРОМАН

Може би ще премислите още веднъж, каквото ви казах. Ще издействам за вас пред полицията нов срок за размисъл до утре сутринта. Моля ви, също от името на кмета, преценете дали наистина си струва да съсипете залеза на живота си по този начин.

ГОСПОДИН С.

Лека нощ, господин градски съветник.

ФРОМАН

Заклевам ви...

(прехвърля се през прозореца)

ЗАВЕСА

ТРЕТА СЦЕНА

(Ранно утро. Господин С. е заспал на стола до прозореца. Едната пушка е опряна до стената, другата лежи пред него на пода. Влиза госпожа С. с табла, на която има кана с кафе и чаши, а също купа с бисквити. Тя внимателно слага таблата на масата, отива до прозореца, гледа навън. Господин С. се стряска, посяга към пушката.)

ГОСПОЖА С.

Всичко е спокойно.

ГОСПОДИН С.

Заспал съм. — Дълго ли спях?

ГОСПОЖА С.

Не. — Ела да закусим. Отново имаме и вода, и газ, и ток.

ГОСПОДИН С.

Може би вчера просто е имало повреда.

ГОСПОЖА С.

Мисля, че градският съветник е сторил нещо.

ГОСПОДИН С.

Той ли? Нали сам призна, че не може да направи нищо за нас!

ГОСПОЖА С.

Може би го каза, за да отстъпим. Но като виждат, че няма да отстъпим...

(Тя налива кафе, закусват.)

ГОСПОДИН С.

Не си създавай празни надежди.

ГОСПОЖА С.

Не си създавам никакви надежди. Камо ли празни.

ГОСПОДИН С.

Тогава добре.

(Пауза.)

ГОСПОЖА С.

Може би трябва...

ГОСПОДИН С.

Какво?

ГОСПОДИН С.

Може би няма да имаме друга възможност, а трябва все пак още веднъж да поговорим...

ГОСПОДИН С.

За какво?

ГОСПОЖА С.

За нас двамата.

ГОСПОДИН С.

Не обичам тези сантименталности.

(Пауза.)

ГОСПОДИН С.

Не винаги ти е било леко с мене.

ГОСПОЖА С.

(побутва към него купата с бисквити)

Виж, има и кифлички с ванилия.

ГОСПОДИН С.

Искам все пак да зная дали ми прощаваш всичко.

ГОСПОЖА С.

А ти на мене?

ГОСПОДИН С.

Какво има аз да ти прощавам?

ГОСПОЖА С.

Аз ти... Аз ти изневерях.

(Пауза.)

ГОСПОЖА С.

Винаги, когато ходеше при готвачката в ловната хижа и си мислех, че ще се разведеш с мен, тогава аз...

(Пауза. Господин С. не трепва.)

ГОСПОЖА С.

Наистина си мислех, че е свършено с нас.

ГОСПОДИН С.

Днес всичко това е без значение.

ГОСПОЖА С.

Само толкова ли имаш да кажеш?

ГОСПОДИН С.

Вината беше моя.

(Пауза.)

ГОСПОДИН С.

Освен това ти посягах.

ГОСПОЖА С.

Само когато беше пиян. — Понякога ти наистина ставаше... тогава ми идеше да те убия.

ГОСПОДИН С.

Да го беше направила. Старостта е нещо ужасно.

ГОСПОЖА С.

Не. Щеше да ни е хубаво, ако не бяха във тези псета, тези свине. Едва сега щеше да ни е хубаво, на нас двамата, наистина, Хайнц, едва сега.

ГОСПОДИН С.

Все пак вече нямаше дори за какво да говорим.

ГОСПОЖА С.

Нали живеехме. За първи път мирно и спокойно.

ГОСПОДИН С.

Сърдиш ли ми се?

ГОСПОЖА С.

А ти на мене?

(Той поклаца глава. Тя долива чашите, двамата ядат и пият кафе.)

ГЛАСЪТ НА ФРОМАН

(през мегафон)

Добро утро, госпожо Сакседер, добро утро, господин Сакседер.
— Е, всичко изглежда по-различно, когато преспи човек. Чакаме ви, моля, излезте.

(Господин С. взима чашата си с кафе, слага я на перваза, опира до нея пушката, тъй че цевта да стърчи навън, сяда и продължава да пие кафе.)

ГЛАСЪТ НА ФРОМАН

Но, господин Сакседер! Нямайте никакъв шанс. Полицията ще употреби сълзотворен газ и ще стане много опасно.

(Пауза.)

ГЛАСЪТ НА ФРОМАН

Господин Сакседер, още едно предложение за разбирателство. Току-що пристигна господин професор Хакер. Той желае да говори с вас. Сега ще дойде при вас на прозореца.

(Пауза.)

ГЛАСЪТ НА ФРОМАН

Бъдете сигурни, че не е уловка. Можете да оставите пушката.

(Пауза. Господин С. не трепва.)

ГЛАСЪТ НА ФРОМАН

Чувате ли ме? Господин професор Хакер желае да говори с вас!

(Пауза.)

ГЛАСЪТ НА ФРОМАН

Моля ви, оставете пушката, иначе трябва да се намеси полицията.

(Пауза.)

ГЛАСЪТ НА ФРОМАН

Добре — господин професор Хакер ще рискува да дойде при вас. Той се доверява на разума ви, господин Сакседер.

(Кратка пауза. После господин С. дава изстрел.)

ГОСПОЖА С.

Боже мой, улучи ли го?

ГОСПОДИН С.

Не зная. Не се прицелвах.

ГЛАС

Внимание, внимание! Говори полицията. Моля присъстващите да се оттеглят. Те пречат на акцията и се намират в крайна опасност. Внимание, внимание, последвайте разпоредженията на охранителните органи и опразнете пътя.

(Пауза. После господин С. изпразва и втората пушка, презарежда, стреля отново. Госпожа С. седи неподвижно до масата. Накрая бомбичка със сълзотворен газ пада в стаята, после още една. Господин С. стреля.)

ГОСПОЖА С.

Хайнц! — Хайнц!

(Като кашлят и си търкат очите, двамата се лутат из стаята.)

ГОСПОЖА С.

Всичко свърши. — Всичко.

ГОСПОДИН С.

Патроните...

ГОСПОЖА С.

Застреляй ме...

ГОСПОДИН С.

Не виждам нищо.

ГОСПОЖА С.

Моля те. — Нали ми обеща.

ГОСПОДИН С.

Не намирам патроните.

(Сега и тя започва да търси. Безуспешно.)

ГОСПОЖА С.

Уговорихме се. — Искам да го направя.

ГОСПОДИН С.

Каква гадория, проклета гадория!

(Чува се как разбиват пътната врата с брадви.)

ГЛАС

Откажете се. Виждате, че съпротивата ви е безполезна!

(При напразното търсене на кутията с патрони двамата се сблъскват и остават прегърнати, като се притискат един в друг, сякаш дият закрила.)

ГОСПОЖА С.

Изчака много дълго.

ГОСПОДИН С.

Прости ми.

(Сега сълзотворният газ прониква в зрителната зала, тъй че публиката има възможност да страда заедно са действащите лица.)

1987

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.